Belgique - België
P.B.
2600 Berchem 1-2
BC 9924
ISSN 0771.470X

Afgiftebureau B-2600 Berchem 1-2
Erkenningsnr. P408981
verschijnt 2x per jaar
ISSN 0921-7592

Arbeiders aller landen, verenigt u !

INTERNATIONALISME
&
wereld revolutie

Nr. 371
3e - 4e kwartaal 2019
1 Euro

Nr. 146

www.internationalism.org
benelux@internationalism.org

PERSORGAAN VAN DE INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING IN BELGIË / NEDERLAND

TEGENOVER DE VERNIETIGING VAN HET MILIEU:

De "groene" ideologie ten dienste van het kapitalisme!

De toename van het aantal klimaatrampen, besmette gebieden, vernietiging van bossen, rode modderstromen, luchtvervuiling, massale verdwijning van soorten.... Elke dag staan de milieurampen in het middelpunt van de mediabelangstelling. Al deze artikelen eindigen steevast met een oproep tot "vastberadenheid" van regeringen om de planeet te redden of de individuele verantwoordelijkheid van "wereldburgers" om hun stembiljetten op de juiste manier te gebruiken. Kortom: red de planeet met de burgerlijke staat! De recente klimaatmarsen en talrijke jongerenmobilisaties zijn niet van deze regel afgeweken: als de verontwaardiging van de jongeren voelbaar is, dan is het totale gebrek aan een echte oplossing voor de milieuproblemen dat eveneens.

Het kapitalisme vernietigt de planeet

Meer dan 170 jaar geleden merkte Friedrich Engels al op dat de Engelse industrie het milieu ongezond maakte voor de arbeiders: *"De grote sterfte onder de kinderen van de arbeiders en speciaal van de fabrieksarbeiders bewijst voldoende in wat voor ongezonde toestand zij hun eerste jaren doorbrengen. Deze oorzaken zijn ook van invloed op de kinderen die in leven blijven, alleen natuurlijk niet zo sterk als op de daaraan ten offer gevallene. Het gevolg is wel op z'n minst vatbaarheid voor ziekten of een geremde ontwikkeling en daardoor een geringere lichaamskracht dan normaal is."* (1)

Tegelijkertijd met de ontwikkeling van de productiekrachten heeft de industrie, waar ook ter wereld, geleid tot een steeds giftigere en gevaarlijkere vervuiling voor de gezondheid: *"In deze industriële bekkens worden kooldampen een belangrijke bron van vervuiling. (....) Veel reizigers, sociale onderzoekers en romanschrijvers beschrijven de omvang van de vervuiling door fabrieksschoorstenen. Onder hen verwijst Charles Dickens in zijn beroemde roman "Hard Times" in 1854 naar de roetachtige lucht van Coketown, een fictieve spiegelstad van Manchester, waar je alleen maar "de monsterlijke rookslangen" ziet die over de stad trekken".* (2)

De belangrijkste oorzaak van de vervuiling, die niet nieuw is, is een maatschappelijk systeem dat produceert om kapitaal te accumuleren zonder zich druk te maken over de gevolgen voor het milieu en de mensen: het kapitalisme.

Het kapitalisme vervuilt al meer dan 200 jaar

De episode van de Londense smog in 1952 [3] liet zien hoe erg de lucht kon worden vervuild door de industrie en door de verwarming van de woningen, maar vandaag de dag worden alle grote steden in de wereld bedreigd door deze steeds meer permanente verschijnselen, met New Delhi en Beijing voorop. [4] Een van de meest vervuilende sectoren is het zeevervoer, waarvan de activiteit en de belachelijk lage kosten twee essentiële voorwaarden zijn voor het functioneren van de gehele wereldeconomie. De vernietiging van het milieu, van bossen tot zeebodem, en industriële rampen zijn een gevolg op dezelfde logica van winst en overexploitatie tegen lage kosten.

Het is niet een bepaalde sector van menselijke activiteit, maar de kapitalistische maatschappij als geheel die vervuilt zonder zich druk te maken over de gevolgen voor de toekomst.

Een zeer verontrustende realiteit

De verwoestingen, die twee eeuwen lang zijn veroorzaakt door de onverantwoorde exploitatie van natuurlijke hulpbronnen, die leidden tot de vervuiling van het natuurlijke milieu en de toenemende verdwijning van soorten en ecosystemen, maken de dictaten van de kapitalistische economie en de wet van de markt de planeet bloedeloos en de lucht, verzadigd met schadelijke deeltjes, niet meer te ademen.

Volgens de wetenschappers is de luchtvervuiling, door de cumulatieve effecten ervan, nu apocalyptisch. Wat de "klimaatsceptici", gesteund door de hele chemische en olie-industrie van de planeet ook mogen beweren, wetenschappelijke metingen van de terugtrekking van gletsjers en ijsschotsen en de stijging van de zeespiegel wijzen allemaal in dezelfde richting en laten er geen twijfel over bestaan dat de gemiddelde temperatuur van de aarde onafwendbaar stijgt als gevolg van de toename van de CO2-uitstoot in de atmosfeer. Het leidt tot een reeks onvoorspelbare klimatologische verschijnselen waarvan de gevolgen voor de menselijke bevolking in bepaalde regio's al dramatisch zijn. Met andere woorden: het industriële tijdperk van het kapitalistische systeem bedreigt nu de beschaving met een langzame maar onvermijdelijke gang naar vernietiging en chaos. Sommige delen van de wereld zijn nu al onverdraaglijk voor menselijke gemeenschappen als gevolg van de effecten van de opwarming van de aarde en de vernietiging van het milieu. Volgens een studie van de Wereldbank zouden de verslechterende effecten van de klimaatverandering meer dan 140 miljoen mensen ertoe kunnen aanzetten om tegen 2050 binnen hun eigen land te migreren.

Deze sombere realiteit, die voor een groot deel wordt verhuld door het feit dat het probleem wordt gekoppeld aan een eenvoudig "gebrek aan politieke wil" en aan het "egoïsme van consumenten" die onvoldoende "besef" hebben, wekt een wijdverbreide en volkomen begrijpelijke bezorgdheid op. Op de vraag: "welke wereld laten we onze kinderen na", bestaat geen optimistisch antwoord. Het is dan ook niet meer dan logisch dat de belangrijkste betrokkenen (kinderen en jongeren) zich als eerste zorgen maken over het feit dat zij hun hele leven in een steeds slechter wordende omgeveing moeten doorbrengen, met alle gevolgen van dien voor het klimaat, die wellicht angstaanjagend zullen zijn.

(wordt vervolgd op pagina 2)

SPANNINGEN TUSSEN IRAN EN DE VERENIGDE STATEN

Kapitalisme is chaos en barbaarsheid!

Gaza, Libanon, Syrië, Irak, Afghanistan, Jemen... de helse spiraal van de imperialistische chaos blijft het Midden-Oosten in de diepste barbaarsheid storten. In deze regio van de wereld zijn de walgelijkste uitingen van het kapitalisme in verval geconcentreerd. Na decennia van destabilisatie, invasies, burgeroorlogen en allerlei dodelijke conflicten, staat Iran nu weer in het oog van de storm. In 2015, onder het Obama-tijdperk, tekende Iran een overeenkomst met de leden van de VN-Veiligheidsraad en Duitsland om zijn nucleaire programma te controleren in ruil voor het opheffen van de economische sancties, die het land al tientallen jaren teisterden. Gesteund door Amerikaanse "haviken", de Israëlische premier en de Saoedische monarchie heeft Donald Trump, sinds hij aan de macht is gekomen, echter consequent "de slechtste overeenkomst in de geschiedenis" aan de kaak gesteld voordat hij in mei 2018 aankondigde dat de Verenigde Staten zich definitief terugtrokken (1).

Sindsdien zijn de spanningen en provocaties aan alle kanten toegenomen. De Verenigde Staten hebben de bal aan het rollen gebracht door opnieuw een wreed embargo in te stellen. Een jaar later dreigde Iran met het opschorten van zijn verplichtingen door zijn reserves aan verrijkt uranium te vergroten, wat tot een nieuwe sanctieronde leidde. Een paar dagen voor de aankondiging van Teheran, onder vermelding van obscure "aanwijzingen voor een geloofwaardige dreiging", hebben de Verenigde Staten het vliegdekschip USS Abraham Lincoln en enkele bommenwerpers ingezet in de Perzische Golf. Volgens de New York Times is het Pentagon van plan om maar liefst 120.000 extra troepen in het Midden-Oosten te mobiliseren. De USS Arlington en het Patriot-luchtverdedigingssysteem zijn al op weg naar de Straat van Hormuz, waar een aanzienlijk deel van de wereldwijde olieproductie wordt vervoerd.

Op 13 juni, een maand na de sabotage van vier schepen in dezelfde wateren, steeg de druk weer, na de aanval op twee Noorse en Japanse tankers die Trump, ondanks de ontkenningen van Iran,

(wordt vervolgd op pagina 6)

inhoud

Lees ook op Engelse site:
British bourgeoisie losing control of its political game
https://en.internationalism.org/

(vervolg van pagina 1)

DE "GROENE" IDEOLOGIE TEN DIENSTE VAN HET KAPITALISME!

In deze context hebben de "klimaatmarsen", die met veel publiciteit en uitgebreide media-aandacht werden georganiseerd, getracht deze bezorgdheid weg te nemen. Toen een jonge Zweedse middelbare scholiere haar school verliet om buiten het parlement van Stockholm te demonstreren, liet ze zien hoezeer ze zich bewust was van het gebrek aan een toekomst. Uitgenodigd voor de COP24, bij de Verenigde Naties, om haar actie te verdedigen, is Greta Thunberg nu de vaandeldraagster voor een generatie die zich bewust is dat haar toekomst ernstig geschaad wordt door de vervuiling en de daaruit voortvloeiende klimaatverstoringen.

Een poging om een verdeling te maken tussen "jonge" en "oude" mensen...

Eerst leken we ons te kunnen verheugen op een internationale mobilisatie die vragen stelt over de toekomst die de maatschappij voor ons in petto heeft. In werkelijkheid is het tegendeel het geval. We stellen immers vast dat deze mobilisatie wordt begeleid en sterk aangemoedigd door een groot deel van de heersende klasse: van de voormalige Franse groene ministers Cécile Duflot en Nicolas Hulot tot L'Humanité en Lutte Ouvrière, van Greenpeace tot Secours catholique, enz. Kortom, overal in Europa heeft de hele bourgeoisie, van rechts tot extreemlinks, de "Mars van de Eeuw" oftewel gesteund danwel opgeroepen er aan deel te nemen, zoals op 16 maart in Parijs en in bijna alle andere hoofdsteden of grote metropolen. In Frankrijk had de vakbond SUD al opgeroepen deel te nemen aan de "Mars" van 8 december 2018, waarbij ze bovendien het verband legde tussen klimaat en werkgelegenheid: *"actie voeren voor het klimaat betekent actie voeren voor de werkgelegenheid".* Hierbij bracht ze dus twee zeer reële zorgen van jongeren met elkaar in verband en riep op tot een "schoolstaking" (in navolging van Greta Thunberg) voor de "urgentie van het klimaat".

Waar deze vakbond haar gebruikelijke spel van verdeeldheid onthult, is wanneer zij in haar persbericht ("Voor een klimaat- en sociaalvriendelijke lente ") uitlegt dat *"tegenover de passiviteit van hun ouderen, de leerlingen, middelbare scholieren en studenten een oproep lanceerden tot een internationale staking voor het klimaat op vrijdag 15 maart".* Met andere woorden, net zoals de meeste burgerlijke organisaties, onderschrijft ze het idee, dat als de aarde opwarmt, dit komt omdat de "ouderen" niets hebben "gedaan" om het te voorkomen. De jongere generatie zou veel "verantwoordelijker" zijn, omdat ze "iets doen": ze staken voor het klimaat!

In werkelijkheid is het noch een bijzondere verantwoordelijkheid van de "vorige generaties", noch het "onverantwoordelijke" individuele gedrag in milieuzaken, noch de "onwil" van gekozen vertegenwoordigers of het "gewicht van de lobby's" die de milieuramp veroorzaken, zoals we die zien ontstaan. Ze is het product van het kapitalisme, ondermijnd door zijn eigen interne tegenspraken. Het feit dat dit systeem gebaseerd is op wrede concurrentie, op het ieder voor zich en de winst, geobsedeerd door de laagste kosten, zonder dat deze logica openlijk in twijfel wordt getrokken, maakt dat zowel de oude als de nieuwe generatie lijdt onder de meedogenloze wetten van ditzelfde barbaarse systeem. Met andere woorden, de heersende klasse, alle generaties bij elkaar, zet het rottende kapitalistische systeem uit de wind door de creatie van een rookgordijn om zijn directe verantwoordelijkheid te maskeren. Het doel is dus de bevolking in de armen te duwen van de bewaker van de heersende orde, de kapitalistische staat, die naar de burgers moet luisteren en een ecologische, "verantwoordelijke", zelfs een "antikapitalistische" politiek zou moeten gaan voeren. Uiteindelijk is deze ideologische aanval, hoewel wereldwijd, vooral gericht op de jongere generatie zelf, aangezien het doel is om elke solidariteit tussen de generaties te voorkomen, en nog meer om de werkelijke oorzaak van de rampen voor haar ogen te verbergen. Door de "ouderen" op deze manier tegen de "jeugd" op te zetten, achter de leuze "onze toekomst wordt van ons afgenomen", werkt de kapitalistische propaganda op de achtergrond om "beter te verdelen en te heersen"

Maar daar houdt de SUD-vakbond niet op. Het doel van deze mobilisatie is naar zijn mening, heel duidelijk: *"In reactie op de oproep van meer dan 140 organisaties,, zullen we, op 16 maart, samen marcheren om een verandering in het productie- en consumptiesysteem te eisen die de opwarming van de aarde tot 1,5°C kan beperken. Daarvoor is een ander overheidsbeleid nodig dat de werknemers betrekt bij de opbouw van een rechtvaardige, zorgzame en ecologische samenleving die tegemoetkomt aan de sociale behoeften en die de grenzen van de planeet in acht neemt."* SUD vraagt ons daarom om "andere politiek" te eisen, en natuurlijk richt het zich hier tot de Staat door te vragen om de klaagzang van de jeugd om "een rechtvaardige, solidaire en ecologische maatschappij" aan te horen. Voor deze vakbond, net zoals voor alle organisatoren van de "Mars van de Eeuw", kan de oplossing alleen worden gevonden bij de Staat; het moet alleen maar naar de burgers luisteren.. De roep van toekomstige generaties is nog duidelijker: *"We moeten de democratie vernieuwen en besluitvormers dwingen om de belangen van iedereen te beschermen in plaats van slechts een paar. We moeten de rijkdom verdelen om sociale rechtvaardigheid te bereiken, om een waardig bestaan te garanderen voor iedereen."* [5]

Wanneer Greta Thunberg voor het parlement van Stockholm staat om te demonstreren, vraagt ze de gekozen vertegenwoordigers van de Zweedse kapitalistische staat om "hun werk" te doen door aan de jeugd en haar toekomst te denken! Daarom is het een oproep om te stemmen: als men vraagt om "vernieuwing van de democratie" en een "ander overheidspolitiek", is er geen andere keuze dan te stemmen voor de "goede" kandidaten, degenen die de aspiraties van de "jeugd" ernstig zullen nemen. Dit betekent dat men vergeet dat de staten de beschermers zijn van het nationale kapitaal, dat door hun ongebreidelde streven naar accumulatie totaal onverschillig staan tegenover de rampzalige gevolgen die dit heeft voor het natuurlijke milieu. Met andere woorden, achter de legitieme bezorgdheid over de klimaatverandering, hebben we te maken met de instrumentalisering ervan door de hele internationale bourgeoisie om jongeren te mobiliseren in de richting van het doodlopende straatje van de verkiezingen! Aangezien het aantal onthoudingen onder de jongere generaties blijft toenemen, als gevolg van een groeiend gebrek aan respect voor de democratische instellingen van de bourgeoisie, is het heel duidelijk dat de heersende klasse een manier zoekt om deze trend om te buigen en dat (het gebruik van) de angst voor de klimaatverandering haar deze kans biedt.

De jeugd, een essentiële kwestie voor de bourgeoisie

De beweging tegen de opwarming van de aarde is vooral gericht op jonge middelbare scholieren en universiteitsstudenten, omdat voor de bourgeoisie de jeugd een bijzonder doelwit is. In alle totalitaire regimes zijn jongeren een fundamentele kwestie, omdat ze zich snel mobiliseren, omdat ze zich zeer sterk bedreigd voelen ten aanzien van de toekomst, omdat ze geen ervaring hebben en daarom gemakkelijker gemanipuleerd kunnen worden dan oudere generaties.

De jeugd is dus een uitdaging en in de ontwikkelde landen wil de bourgeoisie van hen de "hoeder van de democratische beginselen" maken. Of het nu in de Verenigde Staten is met de "antiwapenbeweging", in Groot-Brittannië met de " Extinction Rebellion" beweging of in Frankrijk met de "Mars van de Eeuw", de bourgeoisie probeert in de eerste plaats de jongeren te mobiliseren rond democratische thema's en hen te isoleren van de ouderen. Deze jongeren, die terecht gealarmeerd zijn over hun toekomst, bevinden zich hier in de democratische valkuil die van hen "verantwoordelijke burgers" wil maken en wil voorkomen dat jonge proletariërs zich mobiliseren op een klassenterrein: waarom inderdaad hun leef- en werkomstandigheden verdedigen terwijl de toekomst van de hele mensheid wordt bedreigd?

De oproep om de burgerlijke democratie te steunen is natuurlijk een complete misleiding. De toekomst, zoals die nu vorm krijgt, zal niet veranderen door "jongeren" op te roepen om zich te mobiliseren voor de verkiezingen (vooral ten voordele van groene of linkse partijen), of door het staatsapparaat op te lappen of verkozen afgevaardigden te dwingen "hun werk" te doen.

Ecologie is een ideologische oorlogsmachine….

Als de bourgeoisie zich zelf zorgen maakt over de kwestie van de opwarming van de aarde, dan moet worden opgemerkt dat het haar belangrijkste zorg is het waarborgen van de voorwaarden voor een voortzetting van de uitbuiting en niet het beschermen van het milieu. De bourgeoisie wil eerst en voor alles goederen produceren om de meerwaarde te onttrekken door de uitbuiting van betaalde arbeid. We weten al hoezeer ze heeft geprofiteerd van het enthousiasme voor "biologisch" voedsel of "veganisme", die minder vervuilend zouden zijn en het milieu beter zouden beschermen: de tarieven stijgen aanzienlijk zodra je "biologisch" voedsel koopt, de kloof tussen de rijken die gezonder eten en de armen die veroordeeld zijn tot "junkfood" wordt alleen maar groter, wat de schuldgevoelens aanwakkert van degenen die industrieel, natuurlijk het goedkoopste, voedsel blijven kopen!

Erger nog, de bourgeoisie vergroent op cynische wijze haar industriële strategie om aanvallen tegen de arbeidersklasse te rechtvaardigen en de economische oorlog te versterken. Aangezien de luchtverontreiniging en de daaruit voortvloeiende opwarming van de aarde grotendeels het gevolg zijn van het gebruik van thermische verbrandingsmotoren, heeft de Europese bourgeoisie de kwestie aan de orde gesteld van de vervanging van auto's, die op deze wijze worden aangedreven, door "niet-vervuilende", elektrische voertuigen. Dit is een nieuwe zwendel, want de achterliggende bedoeling bij het hele "dieselgate"-schandaal is nooit het lot van de mensheid geweest. Integendeel, de winst voor de fabrikanten zou zeer interessant kunnen zijn: volgens sommige scenario's, zou bijvoorbeeld in Duitsland, het aantal arbeiders in deze industriële sector tot wel 16 procent kunnen worden verminderd. Achter het zogenaamde "groene" kapitalisme valt vooral veel winst te behalen, ook al zal de race om lithium om batterijen te maken ernstige gevolgen hebben voor het milieu. De risico's van de vervuiling door batterijen, als deze verbranden of aan het einde van hun levensduur zijn, mogen niet lichtvaardig worden genomen.

In het kader van de handelsoorlog tussen staten nemen de belastingen, overal ter wereld toe óf in naam van de "ecologische fiscaliteit" óf zelfs in de vorm van directe aanvallen op de arbeidersklasse. Daar dient de ecologie, net als elders, als een masker voor de wedloop om de winst en om de arbeiders te dwingen aanvallen te accepteren in naam van de bestrijding van de vervuiling. De nieuwe, jonge wereldmuze, Greta Thunberg, weergalmt dus de aanhoudende propaganda, die zegt dat we onze "comfortzone" moeten verlaten en dus "offers" moeten brengen, waarbij de vervuiling het gevolg zou zijn van onze overconsumptie, van de verspilling, kortom, van de vervuiling die we zouden veroorzaken, uit het "onverantwoordelijk gedrag van ons allen".

Dit rechtvaardigt, en geeft alleen maar extra middelen aan, het ideologische discours van de staten die verantwoordelijk zijn voor de voorbereiding van toekomstige anti-arbeidersmaatregelen door niet alleen een gevoel van schuld te creëren, maar door iedereen op te sluiten in de gevangenis van volledig steriele, individuele "oplossingen". Het kapitalistische systeem produceert alsof er geen grenzen zijn aan de behoeften, het produceert omdat het meerwaarde nodig heeft om steeds meer kapitaal te accumuleren. Zo werkt het, en het is een pure illusie om het anders te willen laten werken. De enige manier om effectief te handelen, wat ook een vitale noodzaak is, is de vernietiging ervan om de basis te leggen voor een nieuwe maatschappij waarin het werk gericht is op de behoeften van de mensheid zonder in tegenspraak te geraken met de natuur en ons milieu. Dit kan alleen door de arbeidersklasse worden bereikt door middel van een wereldrevolutie ■

HD/20.04.2019

(1) Friedrich Engels, De toestand van de arbeidersklasse in Engeland (1844); Hoofdstuk 6, De afzonderlijke bedrijfstakken, De fabrieksarbeiders in engere zin

(2) François Jarrige en Thomas Le Roux, La contamination du monde (2017).

(3) Op 5 december 1952, veroorzaakte een mist die vijf dagen duurde vanwege een hogedrukgebied vermengd met kolendampen, 12.000 doden.

(4) "Van Londen naar Delhi, hoe de smog naar het Oosten trok", Le Monde (17 november 2017).

(5) We kunnen ook de oproep van het Réseau Action Climat France aanhalen: "In hun gezamenlijke oproep roepen de ondertekenaars de verantwoordelijken voor de klimaatverandering op om de nodige maatregelen te nemen om de opwarming van de aarde te beperken tot 1,5°C, met waarborging van sociale rechtvaardigheid".

Zie ook de artikels op de website:

http://www.internationalism.org

- *Internationaal pamflet: Alleen de internationale klassenstrijd kan de kapitalistische koers naar de vernietiging stoppen*
- *Top van Kopenhagen: Om de planeet te redden moet het kapitalisme vernietigd worden*
- *Marxisme en Ecologie: Het kapitalisme vergiftigt de planeet*
- *De ecologische crisis: Reële dreiging of mythe?*
- *Pamflet: Het kapitalisme bedreigt de planeet en het voortbestaan van de mensheid: Alleen de wereldwijde strijd van het proletariaat kan hieraan een einde maken!*

Discussiebijeenkomst te Utrecht

"Enkel de kommunistische klasseloze maatschappij kan de harmonie met de natuur herstellen"

Kom over dit onderwerp discuteren op zaterdag 19 oktober om 13u tot 17u

CC Kargadoor, Oudegracht 36, 3511 AP Utrecht, Nederland

HET 'ASIELRECHT':

Een wapen om muren te bouwen tegen immigranten

Het kapitalisme heeft hele regio's van de wereld ongastvrij en ondraaglijk gemaakt, een echte hel voor de gemartelde bevolking, die wordt gedwongen om te vluchten. Na de piek van de 'migratiecrisis' in 2014/2015 besloten de machtigste staten resoluut te reageren in een poging om mogelijke immigranten, die 'te talrijk' waren geworden, af te schrikken. Door hun politioneel en repressief apparaat aan te scherpen, hebben ze de grenscontrole grotendeels 'uitbesteed' door het beheer van de migrantenstromen uit te besteden aan actoren die zich weinig zorgen maken om de gebruikte 'methoden' en de 'opvangvoorwaarden'. Zo heeft de Europese Unie (EU) Turkije in 2016 voor 4 miljard euro opgeroepen om migranten in te dammen door ze op afstand te parkeren. Velen van hen kwijnen vandaag de dag nog steeds weg in deze detentiecentra. Het 'succes' van deze nieuwe migratiepolitiek heeft zich recentelijk uitgebreid naar andere staten, met name naar Noord-Afrika. In Libië zijn migranten het slachtoffer van behoorlijke onmenselijke omstandigheden van de detentie.

Toen de VN het centrum van Zintan bezocht: *"waren er dus 654 migranten en vluchtelingen opgesloten onder omstandigheden die* "gelijkstaan aan een onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing", *wat neerkomt op* "marteling", *aldus Rupert Colville (VN), die een gedetailleerde beschrijving geeft van ondervoeding, wateronttrekking, mensen* "die vastzitten in overvolle magazijnen die stinken naar vuilnis en verstopte latrines" (1). In afwachting van een eventuele overbrenging naar Turkije worden momenteel ook duizenden vluchtelingen geïnterneerd op de Griekse eilanden, in centra waar de omstandigheden voor internering verschrikkelijk zijn: *"De faciliteiten zijn niet geschikt voor de opvang van alle vluchtelingen op de eilanden.* "In kamp Moria is er een badkamer voor 100 personen en een douche voor 300 personen. Sommigen van hen zijn hier een paar dagen na de tenuitvoerlegging van de overeenkomst aangekomen, kunt u zich voorstellen dat u twee jaar in dergelijke omstandigheden kunt leven? Deze mensen hebben de controle over hun leven verloren", *hekelt Luca Fontana, coördinator van Artsen zonder Grenzen in Lesbos."* (2).

Een ander getuigenis: *"Het kamp van Moria is niet voor mensen, zegt Dr. Alessandro Barberio, een psychiater bij Artsen zonder Grenzen. Zelfs de meest evenwichtige mensen kunnen gek worden. Ik heb hier de ernstigste en talrijkste gevallen van mijn carrière gezien, benadrukt hij. Het gebrek aan antwoorden over hun toekomst vernietigt hen uiteindelijk. Het maandenlang doorlopen van de asielprocedures, terwijl je in deze beerput leeft, voorkomt dat je slaapt en leidt tot wanhoop of zelfmoord."* Samen met de maritieme bewaking en de versterkte politionele middelen gaat dit ten koste van zoveel leed dat de bourgeoisie op cynische wijze kan bogen op de 'successen' van wat men zou kunnen kwalificeren als een echte vesting. Op de zojuist genoemde Griekse eilanden is het aantal gearriveerden officieel met 97% gedaald! (3).

Barbaarse behandeling van de migranten

Toen in 2014, op het hoogtepunt van de gevechten in Syrië en Irak, de 'migratiecrisis' tot uitbarsting kwam, aarzelden de democratische grootmachten niet om grote 'humanistische' verklaringen af te leggen, en verzekerden ze dat ze hun verantwoordelijkheid zouden nemen om deze miljoenen mensen die hun land ontvluchtten, in naam van het heilige 'asielrecht', te helpen. Duitsland, de grootste economische macht in Europa, heeft zich als een echt toevluchtsoord gepresenteerd door de deuren te openen voor een paar duizend asielzoekers uit Oost-Europa. Hoewel minder enthousiast, volgden alle andere grote Europese mogendheden dit voorbeeld voorzichtig. Als het burgerlijke politieke apparaat, om zijn geloofwaardigheid te behouden, gedwongen wordt om door middel van mooie humanistische toespraken te doen alsof het zich het lot van migranten aantrekt, toont zijn barbaarse praktijk de geringe waarde die het menselijk leven in zijn ogen vertegenwoordigt.

Regeringen sluiten grenzen, beperken het verkeer door gebruik te maken van de angsten die ze voeden, bouwen fysieke en 'administratieve' muren om zich te beschermen tegen de 'migratieplaag' en de 'invasie'. Daarom laat de 'progressieve' Franse president Emmanuel Macron, voor wie de opvang van migranten deel uitmaakt van *"de waardigheid van al onze landen, in het bijzonder Frankrijk"* (4). de Franse marine in de Middellandse Zee patrouilleren om migranten op brute wijze terug te dringen naar de Afrikaanse kust. Om dezelfde redenen financieren de Europese staten, die zichzelf hebben uitgeroepen tot voorvechters van de 'mensenrechten', particuliere milities aan de grenzen van de Afrikaanse landen, die tot de tanden gewapend zijn. Terwijl elk land zijn buurland ervan beschuldigt niet genoeg te doen, voeren ze allemaal een openlijke anti-migratiepolitiek!

De laatste tijd oreert de bourgeoisie bemand dat de massa migranten die naar het Europese continent willen komen sterk is afgenomen. De heersende klasse kan trots zijn: zij heeft zelfs douanebeambten (die verantwoordelijk zijn voor het controleren van de goederenstroom) gemobiliseerd om haar meest sinistere taken tegen migranten uit te voeren, vooral de kustbewaking en politiecontrole. Een dergelijke criminele situatie dwingt migranten alleen maar om steeds meer risico's te nemen en de zee om te vormen tot een begraafplaats waar elk jaar duizenden wanhopige mensen sterven, gedwongen om hun geluk te beproeven op geïmproviseerde vlotten.

Het Europese Frontex-agentschap werd desalniettemin officieel opgericht om *"migranten in nood op de Middellandse Zee te redden"*. Met dit soort hypocriete formules financiert de Europese bourgeoisie, zoals we al onderstreept hebben, het Turkije van Erdogan om migranten aan de Syrische en Iraakse grenzen in interneringskampen vast te houden.

In september 2015 heeft de Europese Commissie de lidstaten gevraagd om bijna 100.000 mensen op te nemen (wat nagenoeg niets is in vergelijking met de massa migranten). In mei 2018 was nog maar 1/3 van de migranten toegelaten. Frankrijk, het 'vaderland van de mensenrechten', heeft slechts 25% van zijn doel behaald. Deze vaststelling toont duidelijk aan dat de hoogdravende toespraken van de belangrijkste politieke leiders van de bourgeoisie, die oproepen tot 'verantwoordelijkheidsgevoel' en 'solidariteit', verdwijnen in de koude berekening van elke regering om het aantal vluchtelingen te reguleren in overeenstemming met de belangen van elke nationaal kapitaal en de last die dit voor de staat kan betekenen. Dit is een van de redenen voor de wrijving en verdeeldheid binnen de bourgeoisie over deze kwestie.

Strengere antimigratiemaatregelen

Alle regeringen scherpen de al draconische politiek ten aanzien van migranten dag na dag aan. In Frankrijk is de politiek van Macron nog wreder dan die van zijn voorgangers, waaronder Sarkozy en zijn schadelijke anti-migratieretoriek, zoals blijkt uit de wet 'immigratie en asiel', die in 2018 werd aangenomen: versnelling van de steeds willekeuriger uitzettingsprocedures, uitbreiding van de detentiemaatregelen, 'videohoorzitting'.... De Franse Minister van Binnenlandse Zaken heeft ook een rondschrijven gepubliceerd dat voorziet in de registratie van migranten in opvangcentra. Dit rondschrijven wordt gepresenteerd als een manier om het gehuisveste 'publiek' te leren kennen en ze te oriënteren in functie van hun situatie. Net als in alle andere 'beschaafde' en 'democratische' landen stelt deze politiek migranten gelijk aan menselijke kuddes die zoveel mogelijk moeten worden gesorteerd, geparkeerd en teruggestuurd naar hun land van herkomst om hen opnieuw bloot te stellen aan de verwoestingen van oorlog, honger en ziekte.

In Italië heeft de Kamer van Afgevaardigden een omstreden wetsvoorstel aangenomen, geëist door Matteo Salvini, Minister van Binnenlandse Zaken en hoofd van de Liga (uiterst rechts), dat het immigratiebeleid verscherpt. Concreet betekent dit dat de Italiaanse regering nu honderdduizenden asielzoekers in grote concentratiekampen zal bijeen brengen als een kostenbesparende maatregel en het gebruik van tasers zal veralgemenen! Elke uiting van solidariteit met migranten wordt veroordeeld deel uit te maken van de *"hulp aan illegale immigratie"* en wordt systematisch door de wet bestraft.

In Spanje verwelkomde de regering van Sanchez, zodra zij in juni 2018 aan de macht kwam, de 630 migranten van de Aquarius 'met open armen' en kondigde ze haar voornemen aan om de toegang tot gezondheidszorg voor mensen zonder papieren te vergemakkelijken. Bijna een jaar later is het in september 2018 aangenomen decreet nog steeds niet uitgevoerd in de enclave Melilla. Erger nog, na de aankondiging van deze schijnbewegingen is de socialistische regering, onder het voorwendsel van *"het garanderen van de veiligheid"* langs de hekken van Ceuta en Melilla, *"zonder de migranten pijn te doen"*, van plan om het prikkeldraad te vervangen door een nieuw *"element"* ... dat het hek met 30 procent zal verhogen, waardoor het op sommige plaatsen 10 meter hoog wordt. Dit is wat de regering *"een veiligere maar ook meer menselijke grens"* noemt! Bovendien is de aanwezigheid van de Guardia Civil in veel strategische gebieden versterkt en zijn ze nu uitgerust met mobiele hartslagdetectoren om migranten te kunnen *"lokaliseren en neutraliseren"*. Uiteraard beweren de autoriteiten dat deze maatregelen bedoeld zijn om *"de veiligheid van personen, voorzieningen en het publiek te waarborgen"* (5). In werkelijkheid perfectioneren ze alleen maar het beheer door de politie en de rechtshandhaving. In Melilla zijn sinds februari bijna 2.500 migranten onderschept nadat een systeem was opgezet om de toegang tot het haventerrein te voorkomen en de installatie van *concertinas* (prikkeldraad met scheermesjes!).

Het 'asielrecht' bestaat wel degelijk in de grote democratieën, perfect gedefinieerd in de regels van de Conventie van Genève van 1951. Maar in werkelijkheid stelt de elasticiteit van de inhoud ervan elke natie in staat om deze zoveel mogelijk te beperken met behulp van een scala aan juridische middelen en een echte bureaucratische barrière. In de praktijk wordt dit recht slechts druppelsgewijs, volgens zeer selectieve criteria toegepast. De functie van dit asielrecht is vooral ideologisch van aard. Het dient om de migranten te verdelen tussen enerzijds een grote meerderheid van de 'ongewensten', die ervan beschuldigd worden 'economische vluchtelingen' te zijn die komen 'profiteren' van dure rechten over de ruggen van autochtone werkers en anderzijds een kleine minderheid die, na een administratieve muur te zijn bedwongen, kan hopen op asiel. Deze paar voorbeelden tonen aan dat het asielrecht niet meer is dan een ideologische dekmantel, een zeer verachtelijke hypocrisie, die het mogelijk maakt om niet alleen het omgaan met en bunkeren van staten te rechtvaardigen, maar ook om de fysieke muren en prikkeldraad, die tegenover de migranten zijn opgetrokken, aan te vullen met een even onneembare arsenaal aan bureaucratische middelen.

Antimigratiecampagnes tegen de arbeidersklasse

De bourgeoisie van de centrale kapitalistische landen stelt zich niet alleen tevreden door de migranten terug de grens over te zetten, maar gebruikt het verschijnsel ook om haar aanvallen op het bewustzijn van de arbeidersklasse te ondernemen met behulp van een uitgebreide anti-migratiepropaganda bestaande uit achterdocht en wantrouwen. In naam van de 'veiligheid van de burgers' verspreidt de heersende klasse de angst voor de ander, voor de buitenlander, door gebruik te maken van de geringste xenofobe stank om deze te versterken en zich tegelijkertijd te tooien met zowel de deugden van het recht als die van de democratie. Overal vinden er televisiedebatten plaats, met eindeloze discussies over de kosten van elke migrant of over het recht op staatsburgerschap van een bepaald land. In veel gevallen wordt de ellendige compensatie, die aan migranten wordt toegekend, cynisch vergeleken met de magere pensioenen of lage lonen die aan werkers worden betaald. Dergelijke retoriek voedt alleen maar de verdeeldheid binnen de uitgebuitenen, wakkert het wantrouwen en de hevige concurrentie aan tussen immigranten en de autochtone bevolking.

De populisten zijn dus in de 'gunstige' positie om op te roepen tot de verdrijving van alle migranten en het herstel van de grenzen (duizenden verdrinkende slachtoffers in de Middellandse Zeeg zullen blij zijn te horen dat de grenzen waren verdwenen!). Het is hetzelfde verhaal in Italië, bij de Salivini's en anderen, hetzelfde relaas bij extreemrechts in Spanje, Duitsland, Polen, Hongarije en elders.

De administratieve maatregelen, de 'sorteercentra', alle steeds meer barbaarse maatregelen om mensen terug te sturen naar de regio's, die ze zijn ontvlucht, hebben een mooie toekomst voor de boeg onder de heerschappij van het kapitalisme in verval.

Het proletariaat mag zich geen illusies maken, het kapitalisme, dat seniel is geworden, kan alleen maar meer chaos en onveiligheid veroorzaken. De steeds talrijker en massaler wordende bevolkingen zullen moeten proberen te vluchten uit regio's die steeds meer verwoest worden en die niet geschikt zijn om te overleven. Migranten zijn niet de 'concurrenten' van de proletariërs van de 'rijke' landen, maar zijn het slachtoffer van hetzelfde systeem dat hen uitbuit en kwetsbaar maakt. In alle meest ontwikkelde landen ter wereld zal de bourgeoisie niet ophouden met het ontwikkelen van haar beruchte ideologische campagnes om een politiek te rechtvaardigen die in de ogen van het proletariaat steeds onmenselijker is.

Het is belangrijk om te begrijpen dat het proletariaat de enige is die echte solidariteit kan ontwikkelen met degenen die in werkelijkheid zijn klassenbroeders zijn en niet zijn 'vijanden' of 'bedreigers'. Het zijn niet de migranten die onze levensomstandigheden aanvallen, maar het kapitaal. 'Mensenrechten' en 'asiel' zijn niet meer dan flagrante leugens uit de mond van degenen die verantwoordelijk zijn voor deze massale migratiestromen. De proletariërs hebben geen vaderland, zowel zij die in de ontwikkelde landen worden uitgebuit als zij die de verschrikkingen van het kapitalisme ontvluchten. Het is één en dezelfde klasse die dit systeem in volledige verrotting moet bestrijden ■

Martine / 27.06.2019

(1) "En Libye, le tragique bilan de la fermeture des ports italiens", *RFI* (15 juni 2019).

(2)"Les migrants relégués de l'île grecque de Lesbos", *La Croix* (18 december 2018)

(3) "La crise migratoire persiste dans l'imaginaire européen", *Euractiv* (20 februari 2019)

(4) "L'arrivée de réfugiés est une opportunité économique", *Le Figaro* (7 september 2015).

(5) Citaat uit een communiqué de la *Guardian Civil* gedateerd op 6 april 2019.

BELGIË: ECOLO/GROEN EN VLAAMS BELANG,

De gevaarlijke misleidingen van de

De verkiezingen van 26 mei liggen alweer enige tijd achter ons, maar de uitslag blijft de gemoederen bezighouden. De politieke kaarten voor de vorming van de federale en regionale regeringen liggen moeilijk voor de bourgeoisie, maar de verkiezingscampagne en de uitslag hebben haar voor de komende periode ook het nodige voer geleverd voor belangrijke misleidingthema's. De overwinnaars van de verkiezingen, Ecolo/Groen in Wallonië en Brussel en Vlaams Belang in Vlaanderen zijn, ondanks hun schijnbaar radicale tegenstelling, vast van plan om hun stokpaardjes nog sterker voor het voetlicht te brengen: de nodige inspanningen om de ecologische transitie door te voeren bij Ecolo/Groen en de 'eigen-volk-eerst' politiek bij Vlaams Belang,

Zo leveren beide stromingen het kapitalisme precies de setting die het mogelijk maakt om de arbeiders te misleiden met een valse vorm van solidariteit, zoals de solidariteit met de eigen regio, het eigen volk of de solidariteit met de eigen uitbuiters om de planeet te redden. In dit artikel leggen we de gevaarlijke misleidingen bloot die gepropageerd worden door de betreffende partijen, Ecolo/Groen en Vlaams Belang, en zetten uiteen hoe de arbeiders zich daartegen kunnen wapenen en een antwoord kunnen bieden door de ontwikkeling van een ware solidariteit die alle grenzen overstijgt: de proletarische klassensolidariteit.

Ecole/Groen: De onvermijdelijke offers voor de ecologische transitie

Een van de grote winnaars van de verkiezingen is inderdaad Ecolo/Groen. Bij deze partij staat het de bescherming van de leefomgeving hoog in het vaandel en ze staat zich er, als groene partij, natuurlijk op voor om op de allereerste plaats het klimaat te beschermen. Maar hoe wil ze dat realiseren? En streeft ze een ware 'system change' na, zoals die in het afgelopen voorjaar in de massale betogingen van de jongeren tegen de opwarming van het klimaat door de uitstoot van CO2 voortdurend werd gescandeerd?

Het is een illusie te geloven dat er druk kan uitgeoefend worden op de burgerlijke politici om fundamentele maatregelen te nemen voor de bescherming van de aarde:"Dit soort benadering van 'druk' op overheden om 'iets te ondernemen' is als het vragen aan een hacker om voor computerbeveiliging te zorgen of aan een vos om op de kippen te letten." ("Het kapitalisme bedreigt de planeet en de mensheid: Alleen de wereldwijde strijd van het proletariaat kan hieraan een einde maken"; Internationalisme nr. 370).

De 'druk' van de jongeren heeft de bourgeoisie – cynisch als ze is – beantwoord met een online-enquête waarin elke individuele burger wordt gevraagd hoe hij denkt te kunnen bijdragen aan de verminderen van de uitstoot van CO2. Iedereen mag dus zelf uitvissen hoe hij zijn ecologische voetafdruk denkt te kunnen verkleinen. Op die manier wordt het probleem bij de burger gelegd en mag die zichzelf op extra kosten jagen voor het milieu. Daarnaast maakt de heersende klasse handig gebruik van het schuldgevoel om, uit naam van de bescherming van het milieu (via de ecologische fiscaliteit) de economische aanvallen verder op te voeren.

Een van de plannen van Ecolo/Groen is een algemene koolstofheffing. De zware industrie en energieproducenten vallen al onder een verplicht Europees emissiehandelssysteem (ETS), waarbij ze rechten moeten kopen om koolstof te mogen uitstoten. Als ook alle andere sectoren, die CO2 uitstoten, zoals de transport en de landbouw, belast worden met een koolstofheffing dan zou dat jaarlijks meer dan 2 miljard euro opleveren. Met die opbrengst denkt Ecolo/Groen een deel van haar plannen te kunnen realiseren zonder de burgers op extra kosten te jagen. Alsof die kosten voor de transporteurs of de landbouwers niet rechtstreeks (prijzen) of onrechtstreeks (staatssubsidies) door de bevolking en dus vooral door de arbeiders betaald zullen gaan worden.

In een recent rapport becijferde het Federaal Planbureau in België de extra kosten voor de bescherming van het milieu op 15 miljard euro tot 2030, en 17 miljard voor de periode 2030-2050. Bovendien staat België voor de urgente noodzaak om de kerncentrales te sluiten en is het algemeen bekend dat daar ook een prijskaartje aanhangt. "Het zal nu al erg moeilijk zijn om de sluiting van de kerncentrales op te vangen met alternatieven." (Tomas Wyns, deskundige van de VUB op het gebied van het klimaat). Als de kernuitstap gehandhaafd blijft, zijn er immers ook forse investeringen nodig om een alternatieve grootschalige energieproductie op poten te zetten.

Volgens de Belgische regering zijn ingrijpende energiebesparingen niet op een kosteneffectieve wijze te verwezenlijken. "De klimaatuitdaging zal de komende decennia hoe dan ook belangrijke inspanningen vereisen, en dat zal geld kosten. Er is daarvoor geen magische oplossing die niemand zal voelen. (…) De energietransitie zal de consument geld kosten", dit verklaarde Minister van Energie Marie Christine Marghem in de Kamer in antwoord op vragen van kamerlid Karin Temmerman van de SPa. De stijging van de elektriciteitsprijzen van vandaag is volgens haar slechts een voorproefje van wat er binnen enkele jaren te wachten staat als de kerncentrales definitief worden gesloten.

Om de ecologische transitie voor te stellen als een nagenoeg pijnloze ingreep, zoeken progressieve economen hun toevlucht te zoeken tot de meest potsierlijke oplossingen, namelijk door geld bij te drukken. Ecolo/Groen weet terdege dat plannen ter bescherming van de natuurlijke leefomgeving moeilijk zijn te verkopen als ze de mensen geld kosten. Maar nu haar plotseling een uitweg wordt geboden, grijpt ze die met beide handen aan. "Om het klimaat te redden, kunnen we gewoon geld bijdrukken. Dat kon wel voor de banken, dus kan het zeker voor het klimaat". (Bart Staes, Europees parlementslid van Groen). Daarbij verzwijgt de 'groene' parlementslid uiteraard dat de redding van de banken in 2008 tien jaar extra besparingen en veel opofferingen voor de arbeidersklasse betekende.

De natuur wordt vernietigd door het kapitalisme

De vervuiling van de leefomgeving en de opwarming van het klimaat wordt in essentie niet veroorzaakt door bepaalde sectoren van de industrie, door de landbouw of door de transportsector, ze wordt ook niet veroorzaakt door de individuele burger, maar door het bestaande systeem: het kapitalisme. Het is de heersende productiewijze die ten grondslag ligt aan de huidige dramatische verslechtering van onze leefomgeving. Het kapitalisme is, vooral in de periode van het verval, een ware ramp geworden voor de mensheid en voor alles wat ze in de loop van de geschiedenis heeft opgebouwd.

Dat komt omdat"de kapitalistische productiemethode wordt beheerst door het winstbelang. Voor elke kapitalist heeft de productie pas dan zin en doel, wanneer deze ertoe leidt dat zij hem, jaar in jaar uit, de zakken vult (…) met winst. (…) Maar het voornaamste doel van de kapitalistische productie (…) is steeds groeiende winst. (…) Het grootste deel van de behaalde winst wordt opnieuw tot kapitaal gemaakt en gebruikt voor de verdere vergroting van de productie. Het kapitaal hoopt zich daardoor op (…) en de kapitalistische productie breidt zich steeds meer uit, als voorwaarde voor en als gevolg van de accumulatie." ("Wat de epigonen van de theorie van Marx hebben gemaakt. Een antikritiek"; Hoofdstuk I, Rosa Luxemburg)

Uitbreiding en accumulatie van kapitaal, de accumulatie om de accumulatie, zijn de drijvende krachten achter de kapitalistische ontwikkeling. Voor deze drang om voortdurend uit te breiden, meer te produceren moet alles wijken, en er vindt dus een ongekende roofbouw plaats op de natuur. Om de productie te kunnen starten moeten de arbeidskrachten en grondstoffen worden gewonnen; om de productie te kunnen realiseren moet het restproduct het water, de lucht of de grond in. Deze eindeloze kringloop kan alleen doorbroken worden door de wereldwijde revolutie van de arbeidersklasse en de opbouw van een maatschappij waarin alleen gebruikswaarden worden geproduceerd voor de maatschappelijke behoeften van de samenleving.

Hoe staat Ecolo/Groen hier tegenover? Radicale taal genoeg, zoals de noodzaak van een "breuk met het productivistische, consumerisme en kapitalistische model" ("Autrement, ensemble, pour tous!", 27-01-2015). En een afgevaardigde in het parlement van de regio Brussel ziet in Ecolo zelfs een partij, "die het kapitalistische systeem fundamenteel in vraag stelt."("Je suis absolument anticapitaliste"; Kalvin Soiresse Njall, 29-04-2019). Wordt hier het kapitalisme werkelijk in vraag gesteld of is het louter woordradicalisme en worden we dus alleen maar zoet gehouden met mooie woorden? Als Ecolo/Groen productivisme, consumerisme en kapitalisme op één lijn stelt, dan reduceert ze het kapitalisme in wezen tot niets meer dan een verschijnsel binnen het bestaande systeem. Op die manier kan je gemakkelijk met radicale woorden smijten, maar betekenen ze in feite niets.

Het gebruik van radicale taal maakt het voor Ecolo/Groen wel mogelijk de gevaarlijke misleiding te verbergen waarmee ze de arbeiders aan het systeem bindt: in de strijd tegen de klimaatcrisis zou het kapitalisme wel een oplossing bieden, op voorwaarde dat er gezamenlijk offers worden gebracht. Daarvoor hoeft de kapitalistische economie alleen maar omgevormd te worden tot een groene economie. Maar ook het 'groene' kapitalisme is een mythe, en daarmee zal Ecolo/Groen de toenemende wereldwijde vervuiling van de natuur en opwarming van het klimaat niet tegenhouden, laat staan terugdringen. (1) Welke maatregelen er ook worden genomen - effectief, minder effectief of totaal nutteloos - de arbeidersklasse zal altijd de rekening gepresenteerd krijgen. Het is een sprookje om te denken dat de ecologische transitie zonder extra offers gerealiseerd kan worden.

Zeer zeker zal de PVDA/PTB het hier allemaal mee eens zijn. Want deze linksburgerlijke partij stelt ook dat het kapitalisme de oorzaak is van de systematische aanslag op de natuur. "Het klimaatprobleem is een probleem van het systeem, het kapitalistische systeem (…)dat alleen de wet van de markt erkent." (Mathilde El Bakri, parlementslid voor de PVDA/PTB bij het Brusselse Gewest; 12-11- 2018). Maar als we dan de oplossing lezen die dit parlementslid voorstelt, dan klinkt het opeens helemaal niet meer zo radicaal. Want dan schijnt het voldoende te zijn dat "het huidige kapitalistische denken moet worden vervangen door planmatig doordenken"(Idem). Niks geen wereldwijde revolutionaire omwenteling, niks geen vernietiging van de kapitalistische staat, niks geen dictatuur van het proletariaat, maar louter een verandering in het denken bij de politieke planners, en wie zijn dat anders dan het patronaat en de kapitalistische Staat?

Vlaams Belang wijst de migranten aan als zondebokken voor de kapitalistische barbarij

Zoals gezegd is een andere grote winnaar van de verkiezingen Vlaams Belang. De opkomst van Vlaams Belang sinds 2014, sinds het aantreden van Tom van Grieken als voorzitter van de partij, berust op dezelfde pijlers als zij die de opkomst hebben mogelijk gemaakt van de verschillende populistische partijen elders in Europa: een terugtrekking op het eigen nationalistische en zelfs regionalistische terrein doorheen een rabiate campagne tegen vreemdelingen, de afwijzing van de corrupte politieke elite en de zogenaamde verdediging van het 'eigen' volk.

Deze nieuwe koers bewijst de stelling, die in 2011 door Teun Pauwels werd geponeerd, namelijk dat Vlaams Belang inmiddels al bijna was "uitgegroeid tot een prototype van een populistische partij. Naast etnisch nationalisme, xenofobie, ethisch conservatieve waarden en 'law and order' werd ook antipolitieke populistische retoriek een van de kernelementen van haar ideologie. De partij beweert nu de spreekbuis te zijn van de man in de straat die niet langer gehoor krijgt in de Wetstraat." ("Populisme in Vlaanderen", Teun Pauwels, Samenleving & Politiek, september 2011)

Zoals andere populistische partijen, is Vlaams Belang niet alleen fanatiek tegen de migranten maar ook nadrukkelijk voor de 'eigen' mensen. Volgens Tom van Grieken moeten we de grenzen sluiten, niet in de eerste plaats "uit haat voor de mensen buiten onze grenzen, maar uit liefde voor de mensen binnen onze grenzen". De migratie zou een bedreiging vormen voor de Belgische welvaart, die door de noeste arbeid van de oudere generatie tot stand is gebracht. En die welvaart moet beschermd worden. Want "nergens anders in Europa laat een volk toe dat zijn welvaart op zo'n grote schaal geplunderd wordt" (Wouter Vermeersch, lijsttrekker voor West-Vlaanderen).

Vlaams Belang laat er geen gras over groeien en zet zich zogezegd actief in voor de materiële (economische) belangen van de 'eigen' mensen. "Die regering geeft jaarlijks 7 miljard uit aan nieuwkomers uit alle windstreken, maar laat degenen aan wie we het welvaartssysteem te danken hebben creperen." (Tom van Grieken). In het verkiezingsprogramma van Vlaams Belang staat nu een minimumpensioen van 1.500 euro, een verlaging van de BTW op elektriciteit van 21 naar 6 procent en een verhoging van het maandelijkse inkomen met 125 euro netto per persoon. Bovendien wil hij de pensioenleeftijd terugbrengen naar 65 jaar, en pensioen toekennen na een volwaardige loopbaan van 40 jaar.

De plannen van Vlaams Belang zijn ook doorgerekend door het Planbureau. Alles tezamen zouden deze plannen meer dan 10 miljard euro gaan kosten, met als gevolg dat de nationale schuld (federale en regionale staten tezamen) met 8,7 procent zou toenemen. De nationale schuld is momenteel 104% van het bruto binnenlands product (BBP) en daarmee behoort België tot de weinige West-Europese landen met een staatsschuld van boven de 100%.Vergelijking: Nederland heeft een nationale schuld van 53% van het BBP. Het lijkt dus dat Vlaams Belang hier zijn hand overspeelt. Want de plannen die hij voorstelt zijn, net zoals die van de Italiaanse regering (2), onbetaalbaar en dus niet te realiseren.

Volgens Vlaams Belang gaan "open grenzen en 'sociale zekerheid' gaan niet samen." (Tom van Grieken). En omdat een 'sociale zekerheid' voor de 'eigen' mensen een 'harde eis' is voor Vlaams Belang, zijn de migranten het kind van de rekening. Nieuwe migranten mogen niet langer automatisch toegang meer krijgen tot de 'sociale zekerheid'. Vlaams Belang stelt voor om een aparte sociale zekerheidskas in het leven te roepen voor de 'onderklasse' van migranten. Deze zouden hun sociale bijdragen dan in een aparte kas moeten storten en na een bepaalde tijd enkel uit deze kas hun uitkering verkrijgen. Als er minder sociale bijdragen binnenkomen, dan krijgt automatisch iedereen een lagere uitkering.

Om zijn sociaal-economisch programma voor de 'eigen' mensen te kunnen realiseren moeten 'illegale' en nieuwe vreemdelingen eigenlijk de toegang tot de 'sociale zekerheid' ontzegd worden. Nadat de N-VA het plan had geopperd om beslissingen over de migranten niet langer op federaal niveau, maar op het niveau van de deelstaat zelf te nemen ("Vlaanderen moet zelf kunnen kiezen wie en hoeveel mensen we verblijfsrecht geven."), stelde Vlaams Belang voor om voor Vlaanderen minstens tien jaar een totale immigratiestop in te stellen. Volgens de partij zou een stop op immigratie de 'ademruimte' bieden om het Vlaanderen van morgen op te bouwen.

Het Vlaamse populisme beroept zich op het 'eigen' volk

De voorloper van Vlaams Belang, Vlaams Blok, werd al eens door de burgerlijke rechtspraak gemuilkorfd vanwege zijn xenofobische uitlatingen. In 2004 oordeelde het Gentse hof van beroep dat Vlaams Blok een vereniging is die "onophoudelijk aanzet tot haat en discriminatie". Want uit"de publicaties van het Vlaams Blok blijkt duidelijk dat ze systematisch het zondebokmechanisme gebruikt om bij de bevolking gevoelens van haat en discriminatie aan te wakkeren." ("Vlaams Blok zet aan tot xenofobie"; Inge Ghijs, 22 april 2004). Om zich niet in diskrediet te brengen hadden de andere partijen al een 'cordon sanitaire' ingesteld, wat hen echter niet belette actief hun steun te geven aan de constructie van 'Fort Europa' tegen de vluchtelingen.

Migratie is echter zo oud als de mensheid. Al in de oertijd waren mensen genoodzaakt om grote tochten te ondernemen op zoek naar gebieden waar ze in hun levensonderhoud konden voorzien. Migratie is ook onlosmakelijk verbonden met de moderne tijd, evenals met het kapitalisme. Sinds het kapitalistisch systeem zijn intrede deed, in de 16e eeuw, zijn mensen uit de centrale landen van Europa uitgezworven over de hele wereld, met als belangrijkste periode de honderd jaar tussen 1814 en 1914 toen in totaal 50 miljoen mensen naar de Nieuwe Wereld emigreerden om daar 'hun geluk te beproeven'.

Migratie is ook een eigenschap van de arbeidersklasse. De arbeider binnen het kapitalisme wordt "gedwongen om zich onophoudelijk te verplaatsen, altijd op zoek naar een gelegenheid, een plaats om zijn arbeidskracht te

DE WINNAARS VAN DE VERKIEZINGEN

groene ideologie en het populisme

verkopen. Arbeider zijn impliceert de noodzaakt om zich over langere of kortere afstanden en zelfs naar andere landen of werelddelen te verplaatsen, overal waar hij zijn arbeidskracht kan verkopen." (…) "Met andere woorden: de arbeidersklasse is vanwege de aard van de kapitalistische verhoudingen een klasse van migranten." (Migranten en vluchtelingen:slachtoffers van het kapitalisme, Inleiding; Internationalisme nr. 364).

Het plan van Vlaams Belang om Vlaanderen tien jaar lang compleet af te sluiten voor de instroom van migranten, is leuk bedacht maar net zo weinig realistisch het afschaffen van de grenzen. Het verkoopt goed maar voor mensen in (doods)nood is geen zee te hoog en woestijn te breed. Ze vluchten naar een veilig Europa omdat hun geboortegrond het terrein is van een niets en niemand ontziende oorlog tussen de verschillende regionale en wereldmachten. Ze vluchten naar het Noorden omdat hun woonomgeving onleefbaar is geworden door de oprukkende woestijnvorming, voor een groot deel veroorzaakt door de massale uitstoot van CO_2 in de geindustrialiseerde landen.

De exclusieve politiek van Vlaams Belang, de politiek om iedereen buiten te sluiten die anders is, viseert ook de 'holebies' en transgenders onder de 'eigen' mensen. Maar boven aan zijn lijstje staan toch de extreme moslims, de "rotte appels die Molenbeek op stelten zetten, rotte appels die hier alleen zijn om te profiteren van de sociale zekerheid en rotte appels die een extreme vorm van islam proberen op te leggen". (Tom van Grieken). Deze moeten, in de woorden van Vlaams Belang, 'opgeruimd worden'. De uitsluiting van mensen in nood, de politiek van het 'ieder voor zich', zet aan tot verdeeldheid en draagt alleen maar bij aan een toename van de barbaarsheid van het kapitalisme in verval.

Vijftig jaar na de afschaffing van de rassenscheiding in de zuidelijke staten van de Verenigde Staten, dertig jaar na de afschaffing van de apartheid in Zuid-Afrika, is Vlaams Belang van plan een nieuwe scheiding in te voeren: die tussen autochtonen en allochtonen. En hoe kan je vreemdelingen in Vlaanderen onderscheiden van de 'eigen' mensen? Niet op huidskleur, want er zijn niet alleen blanke maar inmiddels ook 'gekleurde' Vlamingen. En wat te doen met het door Vlaams Belang zo vermaledijde 'uitschot' uit Oost-Europa? Door de « echte Vlamingen » te verplichten een Vlaamse Leeuw op de kraag te spelden? Of door hun 'zuivere Vlaamse roots' aan te tonen tot de derde generatie ?

De ideologie van uitsluiting, het zoeken van zondebokken, de vreemdelingenhaat vormt de ruggengraat van de ideologie van Vlaams Belang. In reactie daarop probeert ultralinks (LSP, PVDA/PTB) onder verwijzing naar de antifascistische strijd van de jaren 1930 (3), ons te mobiliseren voor haar anti-populistische campagnes. Deze protesten tegen Vlaams Belang dienen echter maar één doel: de arbeiders van hun eigen klasseterrein af te lokken om ze beter te binden aan de verdediging de democratie die slechts het andere gezicht is van hetzelfde systeem van uitbuiting van de natuur, uitsluiting van de 'nieuwkomers' en aanvallen op ons steeds geringere inkomen.

De onmacht van de bourgeoisie om een oplossing te bieden

Onmiddellijk na het vernemen van de verkiezingsuitslag werd er van verschillende kanten benadrukt dat het heel moeilijk zal zijn om de federale knoop te ontwarren en dat de vorming van de nieuwe regering een hele klus zal worden. "Mijn gevoel na dit debat is dat de regeringsvorming nog moeilijker zal worden dan ze al was"(professor politieke wetenschappen Carl Devos). "Om te zeggen dat je met deze uitslag een Belgische regering kan maken die logisch beantwoordt aan wat in Vlaanderen is gestemd en in Wallonië, dan krijg je de Nobelprijs. Dat is gewoon onmogelijk."(Bart de Wever N-VA). Binnen een week na de verkiezingen doken er zelfs al stemmen op voor nieuwe verkiezingen.

Vormen deze moeilijkheden voor de bourgeoisie dan geen voordelen voor de arbeidersklasse? Neen, in de huidige periode van ontbinding betekenen tegenslagen voor de bourgeoisie vaak niets veel goeds voor de arbeidersklasse. Dat komt omdat de bourgeoisie de gevolgen van deze ontbinding, zoals het ieder voor zich (4), tegen de arbeiders kan keren. Dat is ook een van de redenen waarom het van belang is voor de arbeidersklasse de politieke ontwikkelingen van de heersende klasse nauwlettend te volgen. Want ze moet zien te voorkomen dat de bourgeoisie haar, met haar sprookjes over 'de nodige inspanningen ter bescherming van het klimaat'(Ecolo/Groen) en 'de verdediging van de sociale zekerheid voor de Vlaamse mensen' (Vlaams Belang) voor haar karretje spant.

Door het opkloppen van de onderlinge meningsverschillen probeert de bourgeoisie voortdurend de arbeidersklasse te verleiden een of ander burgerlijk kamp te kiezen. Voor de laatste is het van het grootste belang om de mooie praatjes te ontmaskeren en op die manier te vermijden om in de burgerlijke valstrik terecht te komen. Voor de arbeiders geldt maar één regel: zich niet mee te laten slepen op burgerlijk of kleinburgerlijk terrein, maar op eigen terrein te blijven door de gemeenschappelijke verdediging van hun materiële belangen en hun eigen doeleinden als zelfstandige klasse tegenover het kapitaal. Alleen hier kan ze de echte klassensolidariteit tot uitdrukking brengen tegenover iedere vorm van valse solidariteit van de burgerlijke fracties.

Want de winnaars van de verkiezingen schotelen ons niet alleen plannen voor die niet te verwezenlijken zijn, ze proberen de arbeiders vooral mee te slepen in een valse vorm van solidariteit. Zo gebruikt Ecolo/Groen het klimaat om alle burgers ertoe aan te zetten hun solidariteit te betuigen met hun uitbuiters in een poging de economie te 'vergroenen'. Op dezelfde wijze gebruikt Vlaams Belang de kwestie van de 'sociale zekerheid' om alle Vlamingen op te roepen hun solidariteit te betuigen met het 'eigen' Vlaamse volk tegen de 'vreemdelingen', die dit systeem in gevaar zouden brengen. Hiertegenover staat de inclusieve, totale solidariteit, die geen onderscheid maakt naar ras, kleur, afkomst, enzovoort, en geen grenzen kent. Deze solidariteit wordt tot uitdrukking gebracht door de arbeidersklasse, de klasse die op basis van zijn allesomvattende en internationale solidariteit een einde maakt aan alle klassen.

Deze alternatieve 'oplossingen' liggen volledig in de lijn met die van de gevestigde partijen, die de laatste de regeringen hebben gevormd: de socialisten, de liberalen en de christendemocraten met Di Rupo als Eerste Minister, en de liberalen, de christendemocraten en de N-VA met Michel als Eerste Minister. Ook zij spoorden aan tot solidariteit met de nationale Staat en bouwden de sociale voorzieningen af door steeds meer categorieën ervan uit te sluiten. Ze tonen daarmee fundamenteel het onvermogen aan van de bourgeoisie om de wezenlijke problemen op te lossen, die door het kapitalisme worden veroorzaakt

Een groot deel van de kiezers heeft een 'foert stem' uitgebracht. 'Alles beter dan de partijen die de laatste jaren de scepter zwaaiden', zullen ze hebben gedacht. Maar in het komende jaar zullen diezelfde mensen tot de slotsom komen dat Vlaams Belang en Ecolo/Groen ook geen fundamentele veranderingen konden doorvoeren. Verkiezingen veranderen niets aan de fundamentele problemen van het kapitalisme. (5) Erger: de stem voor de radicale partijen fungeert slechts als een uitlaatklep. Ze onderstreept nog maar eens hoezeer de geatomiseerde kiezer, die gevangen zit in de democratische logica (6), slechts uitzichtloosheid en machteloosheid tot uitdrukking kan brengen ■

Dennis /2019.07.15

(1) Zie bijvoorbeeld: Ecologie: piège, mystification et alternatives; Internationalisme nr. 358 - 2e trimester 2013.

(2) De Italiaanse regering wil meer geld in de economie pompen, bijvoorbeeld door belastingverlaging, zoals Salvini van Lega Nord voorstelt, of een basisinkomen, waar Luigi Di Maio druk mee bezig is. Maar in de ogen van Brussel geeft de Italiaanse regering veel te veel geleend geld uit. En omdat ze zich daarmee niet houdt aan de begrotingsregels en het schuldenplafond,wil de Europese Commissie sancties uitvaardigen.

(3) Zie: "In de huidige periode. Bestaat er een fascistisch gevaar?"; Wereldrevolutie nr. 130 - 3e kwartaal 2012. En ook: "Discussiedag zomer 2013: Niet het fascisme of rechtspopulisme, maar de klasseconfrontatie staat nog steeds centraal"; Internationalisme nr. 360 - 1e kwartaal 2014

(4) In de fase van de ontbinding, als gevolg van de blokkade in de strijd tussen de bourgeoisie en het proletariaat, zweet de kapitalistische maatschappij uit al haar poriën"de marginalisering, de atomisering van het individu, de vernietiging van familieverhoudingen, de uitsluiting van oude mensen van het maatschappelijke leven, de vernietiging van liefde en affectie en zijn vervanging door pornografie". Kortom,"de vernietiging van het principe van het collectieve leven in een maatschappij, verstoken van enig project of perspectief." Zie "Stellingen: De ontbinding als hoogste stadium van het verval van het kapitalisme".

(5) Zie vooral: "Les élections sont un piège pour la classe ouvrière ", Révolution Internationale nr. 433 - juni 2012. En ook: "De toekomst ligt niet in het stemhokje maar in de klassestrijd", Internationalisme nr. 331, april- juni 2007. Evenals: "Élections et démocratie: l'avenir de l'humanité ne passe pas par les urnes"; Révolution Internationale nr. 463, maart-april 2017.

(6) Helemaal alleen in het stemhokje wordt de burger geconfronteerd met een keuze voor iets totaal abstracts, iets dat volledig buiten zijn dagelijks leven ligt. "De uitgebuitenen hebben niets te winnen door deel te nemen aan het grote verkiezingscircus waar ieder van ons zich in een geatomiseerde, machteloze, geïsoleerde positie bevindt.... precies in het stemhokje." ("Élections présidentielles: quelles leçons pour les travailleurs?"; Révolution Internationale nr. 432, mei 2012)

IKS - website

- Manifest over de Oktoberrevolutie, Rusland 1917: Werelrevolutie is de enige toekomst voor de mensheid
- Migranten en vluchtelingen: slachtoffers van het kapitalisme
- 50 jaar na Mei 68 (1) - Wegzakken in de economische crisis
- 50 jaar na Mei 68 (2) - De vooruitgang en teruggang in de klassestrijd sinds 1968
- Beweging van de "gele hesjes": het proletariaat moet de aanvallen van de bourgeoisie zelfstandig, op zijn eigen klasseterrein beantwoorden!
- Alleen de internationale klassenstrijd kan de kapitalistische koers naar de vernietiging stoppen...
- De strijd van de linkerzijde binnen de oude sociaaldemocratische partij - Reactie op een lezersbrief
- Lezersbrief: kan de beweging van de "gele hesjes" de weg vrijmaken voor klassestrijd?
- Massale scholierenbetogingen tegen de klimaatverslechteringen: Het kapitalisme is een bedreiging voor de mensheid!
- Tegen het opportunisme en sektarisme: Hoe een organisatie opbouwen ter verdediging van het proletarisch perspectief
- Vormde Mei 68 echt het einde van bijna een halve eeuw van contrarevolutie?

- Castoriadis, Munis and the problem of breaking with Trotskyism
- China's Silk Road to imperialist domination
- Brexit mess: A ruling class in disarray

Documenten van het 23e Congres van de IKS

Op de website van de IKS zijn inmiddels een aantal documenten gepubliceerd van het 23e Internationale Congres van de IKS, te weten de goedgekeurde rapporten (of delen daaruit) alsmede de verschillende aangenomen resoluties.

Deze documenten zijn te raadplegen in het Engels, het Frans, het Spaans en gedeeltelijk ook in het Duits. Aan deze collectie is ook een rapport toegevoegd dat door het 22e IKS Congres is aangenomen en dat tot doel heeft onze analyse van de kwestie van de ontbindingsfase van het kapitalisme te actualiseren, en een kader biedt voor een aantal van de rapporten van het 23e Congres.

Kijk op de website van de IKS: https://en.internationalism.org/ of https://fr.internationalism.org/

- **Resolutie over de internationale situatie: imperialistische conflicten, leven van de bourgeoisie, economische crisis**
- **Resolutie over de krachtverhouding tussen de klassen**
- **Rapport over de klassestrijd**
- **Rapport over de impact van de ontbinding op het leven van de bourgeoisie**
- **Rapport over de huidige ontbinding van het kapitalisme, van het 22e Congres van de IKS**

Het rapport over de kwestie van het historisch perspectief en de evaluatie door de IKS van het werk van dit 23e Congres zal later ook nog worden gepubliceerd.

Arbeiders aller landen, verenigt u !

INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING

(vervolg van pagina 1)

SPANNINGEN TUSSEN IRAN EN DE VERENIGDE STATEN

aan Iran toeschrijft (2). Een week later schoot Iran een Amerikaanse drone neer die ervan werd beschuldigd over Iraans grondgebied te vliegen. Deze keer werd dit ontkend door Trump, die onmiddellijk zijn bommenwerpers lanceerde voordat hij op het laatste moment van gedachten veranderde. En dit alles te midden van beschimpingen, bedreigingen en oorlogszuchtige verklaringen! (3)

Het is duidelijk dat Trump, die zich niet eens meer bekommerde om misleidingen over de 'schone' en 'humanitaire' oorlog, opnieuw de strategie gebruikt die hij "maximale druk" noemt. Het Amerikaanse leger heeft geen belang bij het openen van een nieuw front. Maar het moet gezegd worden dat de ingrediënten voor een oorlogsspiraal vergaard zijn: een strategie waarvan de ineffectiviteit is bewezen in het geval van Noord-Korea; troepen die klaar zijn om te vechten aan beide zijden van de grens; cynische oorlogszuchtigen aan het hoofd van zowel het Amerikaanse als het Iraanse regime.... De zeer gedurfde strategie van "maximale druk" is bovenal die van het maximale oorlogsrisico!

De verzwakking van het Amerikaanse leiderschap

Trump kan de stoere jongen uithangen met zijn in-het-wilde-weg-uitlatingen, maar deze spanningen zijn in werkelijkheid een duidelijke uitdrukking van de historische verzwakking van het Amerikaanse leiderschap. In de militaire avonturen in Irak (1990 en 2003) en Afghanistan (2001) toonden de VS hun onbetwistbare militaire superioriteit, maar ook hun groeiende machteloosheid om een minimum aan stabiliteit in de regio te handhaven en hun bondgenoten in het voormalige Westblok te dwingen zich in hun gelederen te voegen. Deze verzwakking zou uiteindelijk ertoe leiden dat de VS niet in staat zijn om hun grondtroepen in Syrië in te zetten waardoor ze hun regionale rivalen, in de eerste plaats Rusland maar ook Iran, vrij spel gaven.

Teheran is er zo in geslaagd een militaire corridor via Irak en Syrië te openen tot aan zijn historische bondgenoot Hezbollah in Libanon, wat de woede heeft opgewekt van zijn belangrijkste Arabische rivaal in de regio, Saoedi-Arabië. En het heeft de woede opgewekt van Israël, dat reeds luchtaanvallen heeft uitgevoerd op Iraanse posities in Syrië. Ook in Jemen, het toneel van een werkelijk gruwelijke oorlog, tast Iran de geloofwaardigheid van Saoedi-Arabië, de belangrijkste militaire macht in de regio en de Amerikaanse spil in het Midden-Oosten, ernstig aan.

In dit verband kon voormalig president Obama zich alleen neerleggen bij de onderhandelingen over een overeenkomst met Teheran: de Verenigde Staten stonden Teheran toe opnieuw aansluiting te vinden bij de wereldeconomie als de Iraanse staat ermee instemde zijn imperialistische ambities te beteugelen, onder meer door zijn nucleaire programma op te geven. Obama had ook een oude destabilisatiestrategie voor ogen die erin bestond om met economische openheid de greep van de lokale bourgeoisie op haar bevolking te versoepelen en vervolgens opstanden uit te lokken om het regime omver te werpen. Vastgelopen in Afghanistan, geconfronteerd met Europese bondgenoten die steeds minder geneigd zijn hen te volgen, zijn de Verenigde Staten nu gedwongen om meer te vertrouwen op hun regionale bondgenoten voor de uitvoering van hun politiek om Iran in te dammen.

Daarom heeft Trump onlangs zijn steun aan Israël en Saudi-Arabië opgevoerd: massale wapenleveringen aan Saoedi-Arabië in de oorlog in Jemen, erkenning van Jeruzalem als hoofdstad van de Hebreeuwse staat, troefkleurige steun voor de Saoedische kroonprins na de moord op de tegenstander Jamal Khashoggi. Als de gespierde en spectaculaire gebaren van Trump beantwoorden aan de onmiddellijke tactische noden, zal deze strategie de verzwakking van het Amerikaanse leiderschap in het algemeen en de chaos in het Midden-Oosten in het bijzonder alleen maar verder versnellen.

'Populist' of 'progressief', de bourgeoisie zaait chaos...

Hoewel het duidelijk is dat de Amerikaanse bourgeoisie streeft naar de ineenstorting van het regime van de moellahs, blijft zij verdeeld over de benadering.

Trump's entourage bestaat deels uit cowboys, zoals zijn nationale veiligheidsadviseur John Bolton, die god noch gebod kennen en eerst schieten en dan pas vragen stellen. Bolton had zichzelf al onderscheiden door zijn vurigheid ten gunste van de invasie van Irak onder het presidentschap van Bush Junior. Nu zijn Iran en zijn imperialistische ambities zijn doelwit. Dit is wat deze Amerikaanse functionaris voor de buitenlands politiek in 2015 in de New York Times schreef: "De ongemakkelijke waarheid is dat alleen militaire actie kan bereiken wat nodig is... De Verenigde Staten zouden een grondige vernietigingsoperatie [van Iraanse nucleaire installaties] kunnen uitvoeren, maar alleen Israël kan doen wat nodig is. Een dergelijke actie moet gepaard gaan met een krachtige Amerikaanse steun voor de oppositie van Iran, gericht op de wisseling van het regime in Teheran..." (4). Bolton kan niet worden verweten dat hij geen enkele follow-up voor zijn ideeën heeft, noch dat hij een hypocriet is! Geen woord, geen greintje medeleven met degenen die zich onder de Amerikaanse en Iraanse bommen bevinden.

Maar Trump's dubbelzinnigheden en tegenstrijdige beslissingen kunnen, afgezien van de onnadenkende gebaren van het personage, ook verklaard worden door het feit dat een deel van de Amerikaanse bourgeoisie, die zich meer bewust is van de verzwakking van de Verenigde Staten, gehecht blijft aan Obama's meer bekwame methode. Drie Republikeinse leden van het Huis van Afgevaardigden, waaronder hun leider Kevin McCarthy, voelden zich genoodzaakt een verklaring te ondertekenen waarin de regering werd opgeroepen om, in overleg met de Democratische Partij, op een meer "afgemeten" manier op Iran te reageren. Maar de 'maatregel' waar deze burgerlijke politici het over hebben is duidelijk slechts een synoniem voor 'verdraaiingen' omdat de Verenigde Staten voor een onoplosbaar dilemma staan: of ze moedigen het offensief van hun rivalen aan door niet rechtstreeks in te grijpen, of ze voeden nog meer protest en chaos door hun troepen in te zetten. Wat de Verenigde Staten ook doen, ze kunnen zich, net als alle andere imperialistische machten, niet onttrekken aan de logica en de tegenstrijdigheden van het militarisme.

Van de grootmachten tot de kleine fanatieke groeperingen, van de regionale mogendheden tot de rijke oliëmonarchieën, de gieren zijn bloeddorstig! Alleen om hun hebzuchtige imperialistische belangen te verdedigen geven ze niets om de opgestapelde lijken, de ontelbare vluchtelingen die op straat worden gegooid, de verwoeste steden, de levens die verpletterd worden door bommen, de ellende en de verwoesting. Al deze oorlogsmisdadigers braken elke dag de hypocriete woorden 'vrede', 'onderhandeling' of 'stabiliteit' uit, maar de extreme barbaarsheid die zich steeds meer wortelt, getuigt van de verrotting van hun systeem: het kapitalisme ■

EG / 01.07.2019

(1) Gedreven door het dagen van een nieuw te veroveren markt probeerden de andere landen, die de overeenkomst hadden ondertekend, waaronder de Europese landen, de overeenkomst met Iran te handhaven. Als vergelding dreigde Trump met het bestraffen van bedrijven die zich niet hielden aan het nieuwe Amerikaanse embargo, wat de Europese verlangens aanzienlijk heeft ingeperkt.

2) Op het moment van schrijven is het twijfelachtig wie achter de aanval zit. Hoewel Iran misschien geprobeerd heeft een boodschap te sturen naar Trump, gezien de traditie van manipulatie van grote democratieën (zoals blijkt uit het verzinnen van de Iraakse 'massavernietigingswapens'), kan niet worden uitgesloten dat de Verenigde Staten of een van hun bondgenoten een daad hebben gesteld om de druk verder op te voeren.

(3) De spanningen blijven toenemen, zelfs nu nog: Teheran heeft zojuist bekendgemaakt dat het de vastgestelde drempel uit de overeenkomst van 2015 voor de uraniumreserve heeft overschreden en Israël heeft opnieuw de Iraanse posities in Syrië gebombardeerd.

(4) "To stop Iran's bomb, bomb Iran" The New York Times, (26 maart 2015).

Contact:

http://www.internationalism.org

email:

benelux@internationalism.org

onze standpunten

● **S**inds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.

● **D**e Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontaarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.

● **D**e verstaatste regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.

● **S**inds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan er enkel op antwoorden met haar internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

● **A**lle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikkingsrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.

● **I**n het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuiten. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.

● **A**lle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten') alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.

● **M**et het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overal omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.

● **O**m haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comité's van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en en ieder moment door kunnen worden afgezet.

● **T**errorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspruit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massaactie van het proletariaat.

● **D**e arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten omver moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.

● **D**e kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het kommunisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, warenproductie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.

● **D**e revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

● **D**e theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.

● **D**e georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.

● **D**e hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

● **D**e standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenvolgende bijdragen van de Bond van Kommunisten van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de Internationale Werklieden Vereniging, 1864-1872, de Socialistische Internationale, 1889-1914, de Kommunistische Internationale, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkerzijde.

Verantw. uitgever. H. Deponthière PB 102, 2018 Antwerpen (Centraal Station).